

Čisto rahlo, kakor duša v svetišče k svojemu Bogu, je zavela v mojo izbo pomlad. Otroci so jo prinesli v žarečih očkih in jo v belih rožah razgrnili po mizi. Kakor sanja je zavela mimo mene... Na mizi leže cvetovi rosnooki, rožnati. Božam jih in skrbno poslušam trepet zornih listkov. Saj je v njih pozdrav iz daljnih krajev, pozdrav pomladi.

Otroci za pomlad — zahvaljeni! Vi ste mi jo prinesli poln naročaj — v trepet teh večernih sanj.

A. Čebular:

Na ptičji svatbi.

Na svatbo iz gozdóv, dobnav,
veselo prikramljajo ptice,
saj pestrobarvni ščinkavček
je ženin gízdave sinice.

To vam je danes dirindaj!
Vse gnete se, vse se dobríka —
ni čudo, da je vzklik: „Zakaj
ni prišel kos, da nas naslika?“

Po trati pari se vrsté,
saj svirajo jim zlatokljuni
takó lepó, da ptički z gnezd
zijajo v svet kot na tribuni.

In v hram poglej! Kakó kalin
bokale lične prazni vina,
ta rdečelični gízdalin —
gotovo jim je starešina?

Do poznih uric rajajo — —
Ko dan pa iz livade vstane,
pa s solncem vetrič šine v log
in svate dražita zaspane.

